

SCHRIFTELIJKE VRAAG

nr. 122
van **PETER VAN ROMPUY**
datum: 7 november 2016

aan **PHILIPPE MUYTERS**
VLAAMS MINISTER VAN WERK, ECONOMIE, INNOVATIE EN SPORT

Uitsluiting spelertjes in het jeugdvoetbal - Lokale besturen als aanspreekpunt

Ik stel deze schriftelijke vraag in opvolging van vragen om uitleg in de Commissie Sport van 27 oktober ll. Ik citeer hierna uit het antwoord van de minister:

“Ik wil beginnen met heel duidelijk te zeggen dat elk kind dat wordt uitgesloten omdat het ‘niet goed genoeg is’, er één te veel is. Ik betreur dan ook de negatieve voorvallen die we hebben gezien en ik keur de manier waarop de club dat heeft gedaan en gecommuniceerd, compleet af. Het is jammer dat kinderen op die manier negatief geconfronteerd worden met wat hun favoriete vrijetijdsbesteding is...”

In het verdere antwoord wees de minister voornamelijk op de verantwoordelijkheid van de clubs, de betrokken federaties en de rol van ouders om dergelijke gevallen door te geven.

Daarnaast zijn lokale besturen vaak een aanspreekpunt voor betrokken ouders. Zij zijn in veel gevallen eigenaar van de voetbalaccommodatie, verantwoordelijk voor investeringen hierin en bijkomende ondersteuning van de werking.

1. Wat is volgens de minister de rol van lokale overheden in de problematiek van uitsluiting van jonge spelertjes in het voetbal?
2. Mogen investeringen in de voetbalaccommodatie en ondersteuning van de werking volgens de minister gekoppeld worden aan een toegang tot de sport voor alle spelertjes? Waarom wel/niet?

ANTWOORD

op vraag nr. 122 van 7 november 2016

van **PETER VAN ROMPUY**

1. Het behoort tot de lokale autonomie van elke gemeente om te bepalen of zij een rol als aanspreekpunt hierin willen en kunnen spelen. Ik ben er echter van overtuigd dat de meeste gemeenten in deze wel hun rol via de lokale sportdiensten proberen op te nemen.
2. Het is aan de gemeente om te beslissen wie zij subsidiëren in hun gemeente, wat zij subsidiëren (infrastructuur, werking...) en welke voorwaarden zij daar aan koppelen. Sportfederaties of sportdiensten hebben een unieke positie in het sportlandschap om sportclubs positief te stimuleren tot een gezonde sportbeoefening en het nastreven van een ethisch sportklimaat. Een kwaliteitslabel of subsidiereglement waarin ethische criteria ingebed zijn, zijn daarvoor uitstekende instrumenten. En vele sportfederaties en sportdiensten leggen reeds dergelijke accenten. Laten we niet vergeten dat Voetbalfederatie Vlaanderen de voorbije jaren met de herwerking van het jeugdvoetbal al heel wat inspanningen geleverd heeft, net om dat spelplezier, de beleving en de fair play van elk kind centraal te laten staan.
Het Internationaal Centrum Ethiek in de Sport (ICES) heeft enkele jaren geleden, in het kader van een overheidsopdracht die ik uitschreef rond ethisch verantwoord sporten, een handleiding uitgebracht: [Ethische criteria voor een sportief kwaliteitslabel](#). Ook vanuit het Vlaams Instituut voor Sportbeheer en Recreatiebeleid ISB, als ledenvereniging en dienstverlenend kenniscentrum voor het lokaal en regionaal sport-, beweeg- en recreatiebeleid in Vlaanderen en Brussel, werd het opnemen van ethische elementen in subsidiereglementen reeds gestimuleerd. In het handboek Subsidiereglementen, dat in 2007 opgemaakt werd samen met Bloso, staan ethische of participatieve aspecten, criteria, doelstellingen (bv de Panathlonverklaring) vermeld als elementen in een subsidiereglement. Dit handboek vormde de basis voor de huidige subsidiereglementen in de Vlaamse gemeenten op basis van het decreet Sport voor Allen (2007) en het decreet Lokaal Sportbeleid (2012). Beide decreten stelden immers dat er op kwaliteit gesubsidieerd moest worden. Ook op diverse sessies op het jaarlijkse ISB congres of studiedagen of via artikels in het ISB-tijdschrift is het implementeren van ethische waarden in reglementen al gepromoot.
Het kan een zinvolle piste zijn om dergelijke criteria, bijvoorbeeld 'De club aanvaardt elke jeugdspeler die wil aansluiten bij de club, ongeacht zijn achtergrond of technische vaardigheden' op te nemen in erkennings- of subsidiereglementen. Als een gemeente kiest om hier voluit op in te zetten, dan kan er wel wat gebeuren gezien het gebruik van de gemeentelijke accommodatie.
Anderzijds is er de vrijheid van vereniging, ook om te bepalen welk beleid men als club wil voeren. Zo zullen bepaalde clubs ervoor kiezen om zich eerder op de prestatiesport te focussen. We moeten ook kijken naar de draagkracht van de clubs (vindt men voldoende begeleiders?) of de gemeente (is er überhaupt genoeg infrastructuur?), waardoor men misschien een focus of beperking van ledenaantal of gebruik wil of moet leggen. Een algemeen verplichtend criterium lijkt dan ook moeilijk haalbaar.

In mijn beleid stimuleer en promoot ik uiteraard voluit de sportparticipatie van elke Vlaming, een ethisch en positief sportklimaat, en houd ik hier ook rekening mee in subsidiereglementen. Ik verwijst naar het nieuwe decreet voor de georganiseerde

sportsector, met bijvoorbeeld de beleidsfocussen jeugdsport of laagdrempelig aanbod. Het nieuwe decreet vraagt van de sportfederaties om een integraal, kwaliteitsvol en maatschappelijk toegankelijk sportbeleid te voeren. In het kader van de beleidsfocus jeugdsport worden sportfederaties expliciet beoordeeld op aspecten van ethische jeugdsport en het streven naar plezierbeleving voor iedereen.